

Nyt minäkin tiedän

Tositarina siitä, miten lajiin voi hurahtaa.

Kun hankkii harrastuskoiran, sillä harrastaa ensin sitä, mihin on koiransa hankkinut. Niin minäkin hankin kätevän kokoisen ja toimintakykyisen koiran pelastuskoiraksi. Käyttölinjainen labradorinnoutajanarttu on juuri sellainen.

Lupaus kasvattajalle suorittaa koiran kanssa taipparit toteutui helposti ”pois alta” systeemillä ja sitten keskityinkin pelastuskoiran kouluttamiseen. Hinni saavutti viranomaishälytystason jo alle kolmevuotiaana ja sen jälkeen taitoja on syvennetty ja varmistettu.

Viime kesänä ajatus WT-kokeesta otti vallan mielen sopukoissa ja aloin kysellä treenien perään. Muutaman hyvän yhteistreenin kokeneiden harrastajien kanssa sainkin tehdä ja lajin salat alkoivat avautua. Kokeesta ja koekäyttäytymisestä minulla ei ollut tietoa, eikä nettitieto todellakaan avannut lajin kuvaa minulle. Tavoitteeni päästä katsomaan WT-koe käytännössä ei sekään toteutunut, kun olin itse sopinut viikonloppuni niin tarkasti kiinni. Viimeiseksi vaihtoehdoksi jäi, että menen syksyllä yhdistyksen omiin kisoihin ensimmäiseksi päiväksi töihin ja toiseksi kisaamaan oman koiran kanssa. Rohkea ajatus siihen lauantaihin asti.

Lauantain kisapäivän sain seurata tuomari Heikki Nevalaisen ryhmän toimintaa ja kuulin tuomarin hyvät neuvot kilpailijoille. Joo, kun kuulet laukauksen, pysähdy, jotta koira voi markkeerata mahdollisesti putoavan riistan. Niin neuvottiin, mutta voitte hyvin arvata, muistinko pysähtyä... joo, en.

Lauantain kokemusten jälkeen olin täysin tietoinen, että tasomme ei tule riittämään tulokseen, ei ainakaan vesityöskentelyn jälkeen, koska Hinniä ei ole opetettu olemaan ravistelematta. Mutta selväksi tuli myös se, että huippukoiraakaan ei aina onnistu tässä lajissa, sillä kaikki oli niin pienestä kiinni.

Koepäivä, sunnuntai, selkeni tuulisena ja pilvet kiersivät taivasta enteillen räntäsadetta. Onneksi kova tuuli vei pilvet mennessään ja aurinkokin pilkisteli päivän edetessä. Kilpailijana kokoonnuin toisten joukkoon ja edellisenä päivänä tutuiksi tulleet kasvot tervehtivät iloisina vastaan. Ilmapiiri oli rento ja innolla tulevaa kisapäivää odottava. Se, mikä vipinä ja kiire kokeen järjestelijöillä oli, ei välittynyt kilpailijoille ollenkaan.

Arvonnessa sain suoritusnumeron 10. Kaikki 13 alokaskoirakkoa ja puolet avoimen luokan koirista läksivät pellolle Reima Ronkaisen kanssa. Tehtävänä koirille oli muistipaikalle ohjaus ja seuraaminen (rasti 2) ja kaksi markkeerausta (rasti 1). Seuraaminen oli tietysti muistipaikalta markkeerauksen aloituspisteeseen. Se mitä rasteihin kuului arvostelumielessä, selvisi minulle vasta myöhemmin päivällä. Tehtävien välillä oli huippuhienoa saada kuulla, mitä tehtäviin kuuluu ja mikä niissä on tärkeää. Ensimmäistä kertaa osallistuneena sain siis kanssakilpailijoilta todella arvokkaita neuvoja ja kannustusta.

Rasteille 3 ja 4 mentiin ruokatauon jälkeen. Pelkoni vesistö-rastista näytti toteutuvan. Ensimmäinen suorittaja toi palatessaan kuitenkin ilosanoman, että korkeintaan tassut kastuvat, ei koko koira mitenkään, ellei suoritus mene todella pitkäksi. Yritin uskoa häneen. Kauhun sekaisin tuntein menin Hinnan kanssa rantaan. Tehtävän kuultuani helpotti vähän, sillä avovettä ei ollut näkyvissä, vain rantalutakko. Selkeä markkeeraus 20 metrin päähän pusikkoon. Koira ei pystynyt näkemään damin alastuloa edessä olevan pöheikön takaa. Lähetyspaikka oli tarkoin harkittu ja määrätty. Hinni veti vähän pitkäksi, palasi takaisin hajulle ja pienellä pyörimisellä löysi damin. Ihan jees. Ohjaukseni oli suullinen ”tarkka” damin kohdalla, josta tuomari huomasi, että ollaan ihan muun lajin harrastajia, mutta lohdutti, ettei se haittaa, ohjaus voi

tapahtua muutenkin kuin pillillä. Niinpä pilli kaulassani olikin vain lajikohtaista rekvisiittaa. En käyttänyt pilliä lainkaan, kun olin kuullut tuomareiden moittivan kovasti liiallista pillin käyttöä.

Viimeinen rasti meille alokkaille oli ohjaustehtävä melkein samalle damin pudotuspaikalle kuin edellinen markkeeraus. Laukaus ammuttiin meidän juuri lähestyessä lähetyspaikkaa, mikä sekään ei ollut kuin vähän kauempaa aiempaa. Suoraa reittiä damille ei ollut, mutta hyvin koirani löysi damin pudotuspaikan hajun ja vähän etsittyään löysi daminkin pajupensaasta. Olin tosi tyytyväinen.

Tyytyväisenä suorituksestamme palasin kisakeskukseen. Siellä kokeneemmat harrastajat kyselivät kuulumisia ja alkoivat vihjailla mahdollisesta finaaliapaikasta. Siis mitä? Eikö tämä ollutkaan tässä? Eikö tulosta saakaan ilman lisäsuorituksia? Olin kyllä joskus kuullut puhuttavan finaalista, mutta en kyllä lainkaan ymmärtänyt sen koskevan kaikkien luokkien ykköspalkinnosta kilpailevia. Enkä minä halunnutkaan mihinkään finaaliin mokaamaan koko juttua, kun vain saisin tuloksen.

Päivä kului, eikä vieläkään ollut mitään tietoa omasta tuloksesta. Vasta kaikkien suoritettua päivän tehtävät kokoontuivat tuomarit laskemaan pisteitä. Sitten koottiin finaaliin menijät ja niin mainittiin myös numero 10. Olin oikeastaan pettynyt, sillä pelkäsin oikeasti menettäväni mahdollisuudet tulokseen, jota pidin tärkeämpänä kuin paikkaa finaalisissa. Mutta ei, mukaan vaan.

Jouduimme taas pellon perälle odottamaan vuoroamme ja yllättäen meidät jaettiin kolmen koiran ryhmiin, jossa jokaisessa oli alokas, avoimen ja voittajaluokan edustaja. Suoritukseen siis mentiin noissa ryhmissä. Paniikki alkoi kasvaa sisälläni, sillä en ollut koskaan edes nähnyt moista. Oli ihana kokea kanssakilpailijoiden rohkaisu ja tuki. Ei hätää, alokkaalle tehtävä tulisi olemaan ihan yksinkertainen markkeeraus.

Mielessä ihan yksinkertainen markkeeraus menin muiden ryhmän koirien kanssa suorituspaikalle. Tehtävän kuvaus olikin selkeä: Viereisessä metsässä on ajojahti menossa, sitten pellolle tulee markkeeraus. Ilmoita kun olet valmis. Joo, istu, valmis. Metsästä alkoi kuulua kilinää, kolinaa, huutoja ja laukauksia. Sitten täysi hiljaisuus. Koirani kaula oli venynyt jo ainakin kymmenen senttiä ja se oli valmiudessa lähtöön. Laukaus, koira jännittyi, dami lensi ja pomppasi kerran pellon pinnasta. Koiran katse lukittuu pudotuspaikkaan. Niin myös minun. Kuulen tuomarin sanan ”kymmenen” ja annan Hinnille luvan suoritukseen. Hurjalla vauhdilla koira juoksee eteenpäin, olen varma, että pitkäksi menee. Laitan pillin suuhun, mutta onneksi en sentään puhalla, sillä koira tekee nopean pysäyksen damin hajulle, kiertää ympyrän ja nappaa damin. Nopea palautus käteeni ja voin hengittää. Hinni suoritti sen, me saadaan tulos. Sain poistua yleisön joukkoon, joka iloitsi kanssani. Tässä vaiheessa sain kuulla, että tämä ei välttämättä vielä ollutkaan kaikki tässä, sillä finaalisissa saattaisi olla useampi kierros. Siis ihan uskomatonta, eikö tämä lopukaan... loppui sentään, ihan selvät erothan meillä oli tuomareiden pisteissä, kilpailijoina vain emme tienneet sitä.

Ensimmäinen palkinto ja toinen sija oli huippusuoritus, josta saan kiittää asiantuntija harrastajia, jotka antoivat meille arvokkaita vinkkejä kesän treeneissä ja kisan aikana. Kiitos! Nyt minäkin tiedän, miksi lajiin voi hurahtaa.